

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**
bytem X
t. č. X

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Praha-Pankrác**
sídlem Soudní 988/1, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2018, č. j. VS 88567/ČJ-2018-800232,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 9. 2018, č. j. VS-88567/ČJ-2018-800232 vydanému speciální pedagožkou (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobci podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), uložen kázeňský trest ve formě pokuty ve výši 1 000 Kč. Kázeňský trest byl žalobci uložen za porušení § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

o výkonu trestu odnětí svobody, kterého se měl žalobce dopustit tím, že nedodržel předepsaný postup při skladování léků, čímž nedodržel stanovený pořádek a kázeň a přechovával předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly poškodit zdraví.

II. Dosavadní průběh řízení

2. Městský soud žalobu nejprve usnesením ze dne 27. 11. 2018, č. j. 10 A 138/2018 - 12 podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť shledal, že rozhodnutí, jímž je uložen kázeňský trest pokuty, soudnímu přezkumu podle § 52 odst. 4 věty druhé zákona o výkonu trestu odnětí svobody přezkumu nepodléhá, a jedná se proto o nepřipustnou žalobu podle § 68 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Žalobce podal proti usnesení městského soudu č. j. 10 A 138/2018 - 12 kasační stížnost.
3. Nejvyšší správní soud při předběžném projednávání věci dospěl k závěru, že otázka výluky ze soudního přezkumu podle § 52 odst. 4 věty druhé zákona o výkonu trestu odnětí svobody v případě rozhodnutí, jímž je uložen kázeňský trest pokuty až do výše 5 000 Kč podle § 46 odst. 3 písm. d) téhož zákona, je v rozporu s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud proto podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 52 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Ústavní soud nálezem ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20 zrušil § 52 odst. 4 větu druhou zákona o výkonu trestu odnětí svobody v rozsahu, v jakém se vztahuje na výluky soudního přezkumu ukládání kázeňského trestu pokuty podle § 46 odst. 3 písm. d) tohoto zákona.
4. Nejvyšší správní soud proto usnesení městského soudu č. j. 10 A 138/2018 - 12 rozsudkem ze dne 18. 8. 2021, č. j. 1 As 424/2018 - 113 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť městský soud ve světle závěrů vyplývajících z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 112/20 pochybil, pokud podanou žalobu s poukazem na soudní výluky odmítl, aniž se jí meritorně zabýval.

III. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve shrnula jednotlivé stížnostní námitky žalobce a následně se zabývala jejich vypořádáním. Žalobce namítal, že (i) prvostupňové rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti, které jsou vyžadovány správním řádem, (ii) žalovanou provedená prohlídka celé č. 210 na oddíle AIIB/K byla nezákonná, (iii) žalovaná nedovoleně manipulovala se zabavenými věcmi a nedostatečně zabezpečila léky odňaté žalobci, (iv) v prvostupňovém rozhodnutí popisované „*medikamenty*“ jsou výlučně doplňky stravy a náplně do dýchacího přístroje, (v) při prohlídce celé byla žalobci způsobena škoda, (vii) zaměstnanci žalobkyně neznají drogovou problematiku, usilují o kriminalizaci žalobce a v souvislosti s tím zneužívají své služební funkce.
6. K první uplatněné námitce žalovaná uvedla, že po prověření průběhu kázeňského řízení a obsahových náležitostí prvostupňového rozhodnutí neshledala žádné pochybení. Ke druhé uplatněné námitce žalovaná uvedla, že dílčí prohlídka na cele č. 210 oddílu AIIB/K byla provedena v souladu s předpisy upravujícími povinnosti příslušníků Vězeňské služby. Během prohlídky byli přítomni odsouzení, příslušníci vězeňské stráže a oddělení výkonu trestu, včetně zpracovatele záznamu o kázeňském přestupku a záznamu o odnětí věci. Ke třetí námitce žalovaná uvedla, že se zabavenými léky bylo zacházeno stanoveným způsobem jako se všemi věcmi, u kterých nelze vyloučit podezření, že by mohly být drženy v rozporu s účelem výkonu trestu, v tomto případě konkrétně tím, že by mohly

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ohrožit bezpečnost osob a narušit pořádek ve věznici. Léky byly v úschově u zástupce oddělení výkonu trestu, a to až do prošetření celé věci. V této fázi kárného řízení nebylo zjištěno žádné porušení příslušných právních norem. Ke čtvrté námitce žalovaná uvedla, že z hlediska kárného řízení je bez významu, zda uvedené „*medikamenty*“ byly doplňky stravy, léky či jinými přípravky. Kázeňský přestupek žalovaného spočívá v tom, že žalobce porušil povinnost tyto léky či léčebné přípravky, potravinové doplňky a preparáty uchovávat v originálním balení s příbalovým letákem uvnitř a v přiměřeném množství (léky do 40 ks, vitamíny a jiné doplňky do 120 ks), o čemž byl poučen dne 15. 3. 2018. K páté uplatněné námitce žalovaná uvedla, že žalobce blíže nespecifikoval, jaká škoda mu měla v souvislosti s prohlídkou vzniknout. I kdyby však žalobce doložil konkrétní výši škody, která mu vznikla v důsledku zabavení přípravků nalezených během prohlídky, nebyla by tato námitka důvodná, neboť tyto přípravky mu byly zabaveny na základě prokázaného kázeňského přestupku. K šesté uplatněné námitce žalovaná uvedla, že tvrzení žalobce o nedostatečné odbornosti zaměstnanců Vězeňské služby České republiky a zneužití jejich služebních funkcí nelze považovat za smysluplnou obhajobu ve věci jemu vytýkaného kázeňského přestupku.

7. Dále žalovaná uvedla, že v kázeňském řízení vedeném speciální pedagožkou oddělení výkonu trestu nedošlo k žádným procesním pochybením, dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, skutková zjištění a jejich právní hodnocení jsou zcela správná a speciální pedagožka nepřekročila svou kázeňskou pravomoc. Žalobce nenavrhl v podané stížnosti ke své obhajobě provedení žádných důkazů a jím uplatněné stížnostní námitky jeho vinu za spáchání kázeňského přestupku nevyvracejí ani nezmírňují. Výše uloženého kázeňského trestu je zcela úměrná závažnosti provinění žalobce a je zcela v souladu s § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Z uvedených důvodů žalovaná stížnost žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podle § 60 odst. 1 a 2 písm. b) vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „vyhláška č. 345/1999 Sb.“), zamítla.

IV. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí, které žalobce převzal dne 14. 9. 2018, vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí nemá náležitosti vyžadované § 68 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), chybí v něm základní identifikační údaje osoby, která toto rozhodnutí vydala, a její podpis. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalobce z tohoto důvodu nicotné, na což žalobce poukazoval již ve své stížnosti. Žalovaná proto měla prvostupňové rozhodnutí prohlásit za nicotné, nikoliv jej napadeným rozhodnutím potvrdit.
9. Dále žalovaný namítal, že z argumentace žalobkyně akceptuje pouze skutečnost, že prohlídce na cele nebyl osobně přítomen. Zásadně však odmítá, že by se dopustil jakéhokoli provinění nebo porušení stanoveného postupu při používání a skladování léků.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušil.
11. Žalovaná se k podané žalobě nevyjádřila, ač k tomu byla výzvou městského soudu ze dne 13. 9. 2021, č. j. 10 A 138/2018 - 34 vyzvána.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
13. Dne 15. 3. 2018 byl žalobce seznámen žalovanou s upozorněním pro odsouzeného na držení léků a léčebných přípravků (vitamíny, výživové doplňky apod.) v osobních věcech na cele, což potvrdil svým podpisem. Dle tohoto upozornění léky, léčebné přípravky, potravinové doplňky a preparáty je odsouzený povinen uchovávat v originálním balení s příbalovým letákem uvnitř a v přiměřeném množství (léky do 40 ks tablet, vitamíny do 120 ks tablet). Léky, tablety a léčebné doplňky, které budou nalezeny volně uložené, v neoriginálním, řádně označeném obalu s přiloženým příbalovým letákem budou brány jako zneužitě, případě sloužící jako omamné a psychotropní látky a budou odsouzenému odebrány, což bude bráno v potaz při případném kázeňském řízení. V upozornění byl žalobce rovněž poučen, že držení nepovolených předmětů odsouzeným je závažným porušením jeho povinností stanovených v § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
14. Dne 5. 5. 2018 v době od 8:40 do 9:00 hod. byla provedena ve Vazební věznici Praha - Pankrác dílčí prohlídka cely č. 210 na oddělení AIIB. Během prohlídky bylo ve skříňce žalobce v zelené kabelce se zipem označené jménem a příjmením žalobce nalezeno větší množství léků. Léky nebyly v originálních obalech, nebyly označeny jménem žalobce a přibližně 200 až 300 tablet různého druhu bylo uloženo v plastových dózách od šampónů a potravin (8x balení (blistr) léku Novartis, 3x léku Detralex, 1x Bisoprolol Milan, 2x Prednison, 2x Zodac, plastová dóza s lékem Pantomyl, plastová dóza s šedým víčkem obsahující cca 80 tablet bílé barvy, plastová krabička od salátu obsahující cca 200 tablet různého druhu, plastová dóza s víčkem červené barvy obsahující 20 ks růžovobílých tablet, plastová dóza s šedým víčkem obsahující cca 20 ks růžovobílých tablet, 1x balení Hylo-gel, 2x Triamcinolon TEVA, Ibalgin Gel, 2x Clotrimazol krém, 1x Berodual, 1x Mommox, 1x Miflonide, bílá plastová dóza obsahující tobolky růžovobílé barvy).
15. O provedené prohlídce a zjištěních učiněných v jejím průběhu byl vyhotoven záznam o kázeňském přestupku ze dne 5. 5. 2018 s tím, že na základě uvedených zjištění je žalobce podezřelý z porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle něhož je odsouzenému zakázáno přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví. K uvedeným zjištěním se žalobce dne 5. 5. 2018 na tomto záznamu vyjádřil tak, že léky byly uloženy v kabelce a označeny jmenovkou. V době nepřítomnosti žalobce byl dohled nad léky zajištěn odsouzenými. Léky, které jsou uloženy volně, tvoří povolenou desetidenní dávku.
16. Nalezené léky byly žalobci dne 5. 5. 2018 v cca 9:00 hod. odňaty, o čemž byl vyhotoven záznam o odnětí věci z téhož dne. Dle dalších zápisů provedených na záznamu o odnětí věci ze dne 5. 5. 2018 byla část nalezených léků, které nebyly v záznamu o odnětí věci označeny zeleně (8x balení léku Novartis, 3x léku Detralex, 1x Bisoprolol Milan, 2x Prednison, 2x Zodac, 1x balení Hylo-gel, 2x Triamcinolon TEVA, Ibalgin Gel, 2x Clotrimazol krém, 1x Berodual, 1x Mommox, 1x Miflonide), po konzultaci s lékařem vrácena dne 7. 5. 2018 žalobci, ten je však odmítl převzít s tím, že v tyto léky již nemá důvěru, neboť se taštička nacházela na různých místech ve věznici, a proto trval na jejich kontrole zdravotnickým personálem.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. Na záznamu o kázeňském přestupku ze dne 5. 5. 2018 se žalobce dne 3. 8. 2018 v souladu s § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody vyjádřil ke skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, a důkazům o nich, a to tak, že v lednu 2018 byl propuštěn z nemocnice, kde dostal volně sypané léky v rozsahu asi desetidenní dávky. Ty tvořily část nalezených léků. Zbývající část volně ložených léků tvořily léky, které byly žalobci předány na pohotovosti vždy s označením konkrétních léků. Co se týče obsahu plastových dóz a krabiček, léky byly v originálním balení, případně v plastových sáčkích a některé dózy obsahovaly doplňky stravy.
18. Dle lékařského vyjádření ze dne 6. 8. 2018 pokud byly žalobci vydávány léky, byly vydávány vždy v originálním balení nebo v označeném papírovém sáčku, a to společně s uvedením způsobu užívání.
19. Dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 13. 8. 2018 obdržel zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu taštičku zelené barvy spolu se záznamem o odnětí věci ze dne 5. 5. 2018. Dle tohoto záznamu obsahovala taštička velké množství různých léků, které měl žalobce u sebe. Věc mu byla dne 5. 5. 2018 odňata, neboť vzniklo důvodné podezření, že některé z nalezených léků žalobce nemá povoleno mít u sebe a že léky nejsou uchovávány v originálním balení. Zástupce oddělení výkonu trestu věc ihned konzultoval s lékařem, z jehož sdělení vyplynulo, že některé léky má žalobce povoleno mít u sebe a že jsou uchovávány v originálním balení, a to ty léky, které nejsou v záznamu o odnětí věci ze dne 5. 5. 2018 označeny zeleně. Tyto léky chtěl zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu vrátit žalobci, ten to však odmítl a žádal, aby je nejdříve překontroloval zdravotnický personál. Tyto léky byly proto předány lékaři, který je následně předal žalobci. Léky, které jsou na záznamu o odnětí věci ze dne 5. 5. 2018 označeny zeleně, nejsou dle sdělení lékaře uloženy v originálním balení, nelze proto provést jejich identifikaci a nemohou být tedy ani žalobci vráceny. Tyto léky budou do ukončení kázeňského řízení uloženy u zástupce oddělení výkonu trestu.
20. Dne 14. 9. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalobce osobně převzal téhož dne a téhož dne podal proti němu stížnost, s tím, že důvody stížnosti doplní do 17. 9. 2018. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, uložen kázeňský trest ve formě pokuty ve výši 1 000 Kč, a to za porušení § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, kterého se měl žalobce dopustit tím, že nedodržel předepsaný postup při skladování léků, čímž nedodržel stanovený pořádek a kázeň a přechovával předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly poškodit zdraví. Tohoto jednání se měl žalobce dopustit tím, že v průběhu dílčí prohlídky ložnice č. 210 na oddíle AIIB/K konané dne 5. 5. 2018 v době od 8:40 do 9:00 hod. bylo ve skřínce žalobce nalezeno větší množství „farmaceutik“. Tato „farmaceutika“ byla uložena v zelené kabelce uzavíratelné na zip, které byla označena žalobcovým jménem. Nalezené „léky“ nebyly zabaleny v originálních baleních, volně uložené „léky“ nebyly označeny jménem žalobce, asi 200 - 300 tablet různého druhu bylo uloženo v plastových dózách od šampónů a potravin. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla důkazní prostředky, z nichž při vydání prvostupňového rozhodnutí vycházela (záznam o kázeňském přestupku ze dne 5. 5. 2018, záznam o odnětí věci ze dne 5. 5. 2018, lékařské vyjádření ze dne 6. 8. 2018, úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 13. 8. 2018 a upozornění pro odsouzeného na držení léků a léčebných přípravků), popsala skutečnosti z nich zjištěné a zrekapitulovala vyjádření žalobce, která v řízení učinil a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyjádřila se k nim, přičemž dospěla k závěru, že jelikož byl žalobce prokazatelně seznámen s tím, že léky, léčebné přípravky ale i vitamíny, výživové doplňky apod. musí být uchovávány v originálních obalech, což žalobce nerespektoval, a že pokud budou nalezeny volně uložené, v neoriginálním, řádně označeném obalu bez příbalového letáku, bude to bráno jako zneužití léků a že se takovým jednáním může vystavit kázeňskému postihu, naplnil žalobce objektivní i subjektivní skutkovou podstatu kázeňského přestupku, a proto mu byl s přihlédnutím k tomu, že se porušení stanovené kázně dopouští opakovaně, uložen uvedený kázeňský trest.

21. V doplnění stížnosti žalobce namítal, že v písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí není uvedena osoba, která jej vydala, což odporuje § 69 odst. 1 správního řádu, dle něhož musí rozhodnutí obsahovat otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné osoby. Absence těchto náležitostí zakládají povinnost žalované podat podnět tomu, kdo prvostupňové rozhodnutí vydal, k prohlášení nicotnosti. Dále žalobce namítal, že mu byly v době jeho nepřítomnosti při provedení dílčí prohlídky odcizeny osobní věci včetně příruční kabelky na léky. Po svém návratu neměl žalobce možnost dispozice s těmito věcmi ani nedostal možnost si stav lékárničky zkontrolovat. Když mu byla lékárnička předávána zpět, byly některé léky vysypány a větší množství doplňků stravy, které byly považovány za léky, bylo zamícháno do přenosných obalů. Žalobce proto odmítl jejich převzetí a vymínil si, že je převezme jen od ošetřujícího lékaře. Dále žalobce uvedl, že „*medikamenty*“ uvedené v prvostupňovém rozhodnutí jsou výlučně doplňky stravy a přípravek označený Miflonide je náplní do dýchacího přístroje. Léky, které byly při prohlídce nalezeny, měl žalobce k dispozici od své hospitalizace v nemocnici, a to včetně povolení k jejich držení. V důsledku prohlídky vznikla žalobci škoda, protože zabavené doplňky stravy včetně náplní k dýchání si musí žalobce platit. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dle něhož se jedná ze strany žalobce o zneužití léků nebo lze nalezené přípravky dokonce považovat za omamné a psychotropní látky, svědčí o naprosté neznalosti protidrogové problematiky a je snahou o kriminalizaci žalobce i za cenu zneužívání služebních funkcí a nedovolených vztahů na pracovišti. Žalobce se vytýkaného jednání nedopustil, naopak chránil „*medikamenty*“ před zneužitím. Popis prohlídky pak potvrzuje její nezákonnost.
22. Napadeným rozhodnutím, které žalobce osobně převzal dne 19. 9. 2018, žalovaná stížnost proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná s tímto postupem soudu nevyslovili nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť soud shledal, že veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117) a soud tedy žádné důkazy v řízení neprováděl.
24. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

25. Žalobce své žalobní námitky formuloval pouze v obecné rovině, soud proto připomíná, že platí, že míra obecnosti žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) určuje míru obecnosti v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).
 26. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti prvostupňového rozhodnutí, neboť otázkou nicotnosti se musí soud v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, a pokud by dospěl k závěru, že prvostupňové, případně napadené rozhodnutí takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen jejich nicotnost vyslovit. K vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí by musel soud přistoupit i v případě, že by touto vadou trpělo pouze prvostupňové rozhodnutí, neboť napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a za nicotné je nutno považovat i rozhodnutí, které nicotné rozhodnutí potvrdilo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 32/2002 - 117, ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, či ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010 - 44).
 27. Žalobce konkrétně namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné, neboť nemá náležitosti vyžadované § 68 a násl. správního řádu a chybí v něm základní identifikační údaje osoby, která prvostupňové rozhodnutí vydala, a její podpis.
 28. V rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.
 29. Demonstrativní výčet vad způsobujících nicotnost rozhodnutí je uveden rovněž v § 77 odst. 1 správního řádu, podle něhož je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
 30. Soud především konstatuje, že žádnou z výše uvedených vad ani žádnou vadu podobně závažnou, které by mohly způsobovat nicotnost prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí, a k níž by byl povinen přihlížet z moci úřední, neshledal.
 31. Podle § 68 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků (odst. 1). Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení (odst. 2). V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají (odst. 3). Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví (odst. 4). V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává (odst. 5). Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena (odst. 6).

32. Podle § 69 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků (odst. 2).
33. Již v usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08 dospěl Ústavní soud k závěru, že *„na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“*
34. Podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody na řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád.
35. Podle § 180 odst. 1 správního řádu tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé.
36. Zákon o výkonu trestu odnětí svobody ani prováděcí vyhláška č. 345/1999 Sb. neobsahují komplexní úpravu procesu rozhodování o kázeňských trestech včetně náležitostí rozhodnutí v těchto věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021 - 34, bod 14), přičemž zákon o výkonu trestu odnětí svobody nabyt účinnosti dne 1. 1. 2000, tedy před nabytím účinnosti správního řádu, který nabyt účinnosti dne 1. 1. 2006. Z právě uvedeného vyplývá, že se na rozhodování o ukládání kázeňských trestů vztahuje § 180 odst. 1 správního řádu a v řízení, v němž je kázeňský trest ukládán, se v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, aplikuje správní řád včetně části druhé a tedy i § 68 a 69 správního řádu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, body 32 až 34). Vzhledem k tomu, že smyslem a účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

kázeňského řízení je zejména rychlost a neformálnost rozhodování o kázeňských trestech s cílem efektivního zajištění bezpečnosti a pořádku ve věznicích, požadavky stanovené v § 68 a § 69 správního je však v případě rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu nezbytné aplikovat pouze přiměřeně, a to způsobem, který nebude v rozporu s tímto smyslem a účelem právní úpravy (srov. znovu rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 133/2021 - 34, bod 14).

37. Co se týče požadavků stanovených v § 68 správního řádu, prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahují výrokovou část, odůvodnění i poučení o opravném prostředku. Žalobce je ve výroku obou rozhodnutí označen jménem a příjmením. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalobci byl uložen kázeňský trest ve výši 1 000 Kč, z výrokové části napadeného rozhodnutí pak, že jeho stížnosti proti uloženému kázeňskému trestu nebylo vyhověno. Odůvodnění obou rozhodnutí obsahují důvody výroku, poklady pro vydání rozhodnutí, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu příslušných ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody, i informace o tom, jak se žalovaná vypořádala s vyjádřeními a námitkami žalobce (viz body 20, 21 a 5 až 7 tohoto rozsudku). Prvostupňové rozhodnutí obsahuje poučení, které odpovídá § 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, tedy že je proti němu možno podat stížnost do tří ode dne oznámení a že stížnost nemá odkladný účinek. Napadené rozhodnutí neobsahuje poučení o opravném prostředku, toto poučení je součástí poučení v rozhodnutí prvostupňovém, v němž je mimo jiné uvedeno, že stížnost proti rozhodnutí o stížnosti není přípustná.
38. Co se týče požadavků vyplývajících z § 69 odst. 1 a 2 správního řádu, obě rozhodnutí obsahují označení „rozhodnutí“, v záhlaví obou rozhodnutí je uvedeno označení žalované, jako správního orgánu, který obě rozhodnutí vydal i číslo jednací, na poslední straně prvostupňového i napadeného rozhodnutí je uvedeno datum jejich vyhotovení i jméno, příjmení a funkce toho, kdo jednotlivá rozhodnutí vydal, obě rozhodnutí jsou také těmito osobami podepsána (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí a str. 3 napadeného rozhodnutí). Písemná vyhotovení obou rozhodnutí rovněž obsahují jméno a příjmení žalobce, který byl jediným účastníkem řízení o uložení kázeňského trestu i řízení o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí.
39. Z uvedeného je zřejmé, že obě rozhodnutí obsahují téměř veškeré náležitosti stanovené v § 68 a 69 správního řádu a ani v jednom rozhodnutí nechybí označení osoby, která ho vydala a její podpis, jak namítal žalobce ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí. Jisté formální nedostatky, které však žalobce v podané žalobě přímo nenamítal, obě rozhodnutí vykazují.
40. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahují v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části označení žalobce jako účastníka řízení v souladu s požadavky vyplývajících z § 27 odst. 1 správního řádu, neboť v obou rozhodnutích je ve výrokové části žalobce označen pouze jménem a příjmením bez uvedení data narození. V prvostupňovém rozhodnutí je žalobce jménem, příjmením a datem narození označen v jeho záhlaví, takže je nepochybné, že je z něho zjiitelné, kdo je účastníkem řízení a že je to právě žalobce. Ve spojení s napadeným rozhodnutím, v němž je žalobce označen pouze jménem a příjmením, je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí, tedy že se v případě napadeného rozhodnutí jedná opět právě o žalobce. V napadeném rozhodnutí také absentuje poučení o opravném prostředku, toto poučení je však uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, v němž byl žalobce poučen nejen o tom, že je oprávněn podat proti prvostupňovému rozhodnutí ve lhůtě do 3 dnů od Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jeho oznámení stížnost, ale také o tom, že proti rozhodnutí o stížnosti, tedy proti napadenému rozhodnutí, není stížnost přípustná. Ani tento nedostatek napadeného rozhodnutí však nepředstavuje žádnou závažnou vadu, neboť o nemožnosti podat proti napadenému rozhodnutí opravný prostředek byl žalobce, byť ne zcela správně, poučen již v prvostupňovém rozhodnutí. O tom, že se nejedná o vadu velké závažnosti, o čemž nejlépe vypovídá sama skutečnost, že žalobce již proti napadenému rozhodnutí nebrojil další stížností, ale včas podanou správní žalobou se domáhal jeho přezkoumání soudem. Obě napadená rozhodnutí rovněž neobsahují otisk úředního razítka. Jelikož žalobce obě rozhodnutí osobně převzal a o tom, že byla vydána pověřenými osobami žalované a jedná se tak rozhodnutí skutečně vydaná žalovanou mu tak nemohly v důsledku absence této náležitosti vzniknout žádné pochybnosti. Také tuto vadu obou rozhodnutí tak nelze považovat za nedostatek natolik závažný, aby způsoboval nicotnost prvostupňového rozhodnutí nebo napadeného rozhodnutí, tedy tu nejzávažnější vadu, kterou by soud musel posuzovat z moci úřední i nad rámec žalobních námitek.

41. Podstatné totiž je, že z obou rozhodnutí je zřejmé kdo je vydal (žalovaná, prostřednictvím své organizační služby oddělení výkonu trestu, přičemž v případě prvostupňového rozhodnutí se jednalo o speciální pedagožku oddělení výkonu trestu a v případě napadeného rozhodnutí o vedoucí oddělení výkonu trestu,), v jaké věci bylo rozhodováno (v případě prvostupňového rozhodnutí o kázeňském trestu, v případě napadeného rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu) i kdo byl účastníkem řízení, v nichž byla rozhodnutí vydána (v obou případech jen a pouze žalobce). Obě rozhodnutí žalované jsou tedy nehledě na uvedené formální nedostatky obsahově jednoznačná a netrpí takovými vadami, aby soud musel vyslovit jejich nicotnost, nebo je případně zrušit pro nepřezkoumatelnost. Tento závěr zdejšího soudu potvrzuje ostatně i judikatura Nejvyššího správního soudu, která obdobné nedostatky rozhodnutí o kázeňském trestu nepovažuje za vadu způsobující jeho nezákonnost dokonce ani v případě, že je jsou tyto nedostatky v žalobě proti takovému rozhodnutí výslovně namítány (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 133/2021 - 34, body 16 až 20).
42. Soud tedy uzavírá, že žalobcem konkrétně namítanými vadami prvostupňové rozhodnutí stíženo není, a tyto vady tudíž nemohou způsobovat jeho nicotnost, přičemž nicotnost napadeného rozhodnutí ani jinou vadu, k níž by soud musel přihlížet i bez návrhu, nezpůsobují ani formální nedostatky obou rozhodnutí popsane výše
43. Tato žalobní námitka není důvodná
44. Dále se soud zabýval námitkou, že se žalobce nedopustil žádného provinění.
45. Podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.
46. Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody odsouzeným je zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.

47. Dle § 4 vyhlášky č. 345/1999 Sb. odsouzený si může u sebe ponechat písemnosti související s trestním řízením, které bylo nebo je proti němu vedeno, a další úřední písemnosti; v množství přiměřeném možnostem jejich uložení v poskytnuté skříňce fotografie, dopisy, právní předpisy, vlastní knihy, časopisy a noviny. Odsouzený může mít u sebe též kapesní nebo náramkové hodinky, které neobsahují komunikační nebo záznamové zařízení, psací potřeby, věci potřebné k vedení běžné korespondence, snubní prsten, ruční mlýnek na kávu, elektrický holicí strojek, hrneček na nápoje a základní hygienické potřeby (odst. 2). Vlastní přenosný radiopřijímač napájený z vlastního zdroje, pro který je v přijímači prostor a je jeho součástí, se odsouzenému umožní používat po provedení kontroly technických parametrů ke zjištění, zda nebylo instalováno nežádoucí zařízení. Provedení kontroly zajistí na náklady odsouzeného správa věznice. V případě porušení pečeti dokumentující neporušenost radiopřijímače nesmí odsouzený radiopřijímač užívat, dokud na své náklady neumožní věznici zajistit kontrolu. Odsouzenému se neumožní používání přehledových radiopřijímačů, skenerů a transponderů signálu do pásma FM (odst. 3). O ponechání jiných věcí rozhoduje ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby. Ostatní věci, včetně peněz a cenností, které má odsouzený u sebe, mu správa věznice na jeho žádost uloží. Doklady osobní totožnosti odsouzeného přebírá věznice do úschovy vždy. Není-li uložení některých věcí zejména vzhledem k jejich povaze nebo množství možné, správa věznice na náklady odsouzeného zabezpečí jejich odeslání osobě, kterou odsouzený určí (odst. 4).
48. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
49. Podle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
50. K požadavku dodržování kázně odsouzenými stanovenému v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a konkrétně k zákazu stanovenému v § 28 odst. 3 písm. b) téhož zákona se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014 - 26 takto: „Je evidentní, že zákonem stanovená přísná pravidla, co se držení různých předmětů odsouzenými týče, mají sloužit hlavně k udržování bezpečnosti osob a majetku ve věznicích. Kázeňským přestupkem tak je již samotné přechovávání „zakázaného“ předmětu bez ohledu na to, jestli jím byl způsoben nějaký následek. Jedná se tak o kázeňské přestupky, kdy předpokladem jejich spáchání není reálná změna (porucha) objektu kázeňského přestupku (bezpečnost, zdraví, pořádek), nýbrž postačuje možnost jeho ohrožení. Jak je výslovně uvedeno též v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, zakázáno je vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví“.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

51. Zákon o výkonu trestu odnětí svobody v § 46 odst. 1 uvádí, že kázeňským přestupkem je zaviněné porušení tímto zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu, avšak z tohoto ani jiného ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody nevyplývá, o jakou formu porušení povinností se v případě kázeňského přestupku jedná. V rozsudku ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, bod 14 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložením kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. [...] K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“ V případě zákazu stanoveného v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody tento zákon úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy zavinění z nedbalosti, a to ať již vědomé, či nevědomé (§ 15 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).
52. V rozsudku č. j. 9 As 338/2018 - 50, bod 14 se Nejvyšší správní soud vyslovil rovněž k požadavkům na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného vyplývajícím z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a to tak, že „Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Na samotné řízení o kázeňském trestu se dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Jelikož však zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).“
53. Z uvedeného je zřejmé, že proto, aby mohl být žalobci uložen kázeňský trest za vytýkané jednání, muselo být žalovanou bez důvodných pochybností zjištěno, že žalovaný porušil zákaz stanovený v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, tedy že u sebe přechovával předměty, jejichž přechovávání mu nebylo dovoleno, a že si byl vědom tohoto, že tím porušuje zákaz stanovený v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zákonem chráněný zájem neporuší nebo neohrozí, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že jej porušuje.
54. Léky, léčebné přípravky, potravinové doplňky, vitamíny apod. nejsou věcmi, které si může odsouzený bez dalšího ponechat, neboť se nejedná o věci, které jsou uvedeny v § 4 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb. Jedná se tedy o věci uvedené v § 4 odst. 4 této vyhlášky, o Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jejichž ponechání a tedy i o podmínkách, za nichž je jejich ponechání možné, rozhoduje ředitel věznice, nebo jím pověřený zaměstnanec.

55. Žalobce byl o podmínkách, za nichž si může tyto věci ponechat, poučen dne 15. 3. 2018, kdy se seznámil s upozorněním pro odsouzeného na držení léků a léčebných přípravků. V tomto upozornění byl žalobce poučen, že léky, léčebné přípravky, potravinové doplňky a preparáty je povinen uchovávat s v originálním balení s příbalovým letákem uvnitř a v množství do 40 ks tablet v případě léků a do 120 ks tablet v případě vitamínů. Žalobce byl rovněž poučen, že nalezení léků, tablet a léčebných doplňků volně uložených, či v neoriginálním, řádně označeném obalu s přiloženým příbalovým letákem bude považováno za jejich zneužití, případně budou tyto považovány za omamné a psychotropní látky a budou žalobci odebrány. Žalobce byl rovněž poučen, že držení nepovolených předmětů odsouzeným je závažným porušením jeho povinností stanovených v § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
56. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný byl prokazatelně seznámen s tím, že léky, léčebné přípravky, potravinové doplňky a preparáty je povinen uchovávat pouze v originálním balení včetně příbalového letáku a v množství do 40 ks tablet v případě léků a do 120 ks tablet v případě vitamínů, byl poučen, že nerespektování těchto podmínek bude považováno za zneužití těchto přípravků a že držení nepovolených předmětů je závažným porušením povinností stanovených v § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
57. Žalobce si tedy musel nebo alespoň mohl být vědom toho, že držení léků, léčebných přípravků, potravinových doplňků apod. v rozporu se stanovenými pravidly není přípustné a že tedy jedná o předměty, které je odsouzeným zakázáno přechovávat. Vzhledem k tomu, že se žalobci dostalo poučení, že držení nepovolených předmětů je porušením § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, musel nebo alespoň mohl si být žalobce vědom toho, že se držením takových předmětů může dopustit porušení kázně, tedy jednání v rozporu s § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, i toho, že přechovávání těchto předmětů může být porušením § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, protože se může jednat o předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly poškodit zdraví. I naprostému laikovi v oblasti medicíny a farmacie totiž musí být zřejmé, z jakého důvodu a za jakým účelem byla pravidla držení léků, léčebných přípravků, potravinových doplňků apod., s nimiž byl žalobce prokazatelně seznámen, žalovanou stanovena. Jen samotná přítomnosti neoznačených léků, léčivých přípravků, ale i doplňků stravy či vitamínů přechovaných v nadměrném množství, či v neoriginálních obalech, nebo bez příbalových letáků mezi odsouzenými je totiž zcela logicky způsobila vyvolat ohrožení jejich zdraví nebo bezpečnosti (například může docházet k jejich nesprávnému nebo nadměrnému užívání, ke vzájemné kontraindikaci s jinými přípravky, k jejich záměně, užívání expirovaných přípravků, jejich užívání s cílem sebepoškozování nebo s cílem poškodit zdraví jiné osoby apod.).
58. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, v rámci prohlídky konané dne 5. 5. 2018 bylo, zjištěno, že žalobce ve své skříňce v taštičce označené svým jménem přechovává velké množství nejrůznějších přípravků, přesahující množství 40 ks tablet léků a 120 ks tablet vitamínů, přičemž minimálně část těchto přípravků neuchovával v originálních obalech. Jednalo se přitom nepochybně o přípravky, které patřily žalobci, což ostatně ani žalobce ve svých vyjádřeních nezpochybňoval. Žalobce totiž v žádném ze svých vyjádření, která jsou založena ve spise, a ani v podané stížnosti nenamítal, že se jedná o věci někoho jiného, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

že mu byly podstrčeny apod. a vždy pouze tvrdil, že měl povoleno je mít u sebe či že jedná o doplňky stravy a nikoliv o léky. Nalezený obsah taštičky byl konzultován s lékařem, který u části přípravků potvrdil, že je má žalobce povoleno mít je u sebe, u části ovšem konstatoval, že nejsou v originálním balení, nelze proto provést jejich identifikaci a nemohou být tedy ani žalobci vráceny. Jednalo se konkrétně o ty přípravky, které byly v záznamu o odnětí věci ze dne 5. 8. 2018 označeny zeleně (plastová dóza s lékem Pantomyl, plastová dóza s šedým víčkem obsahující cca 80 tablet bílé barvy, plastová krabička od salátu obsahující cca 200 tablet různého druhu, plastová dóza s víčkem červené barvy obsahující 20 ks růžovobílých tablet, plastová dóza s šedým víčkem obsahující cca 20 ks růžovobílých tablet, bílá plastová dóza obsahující tobolky růžovobílé barvy). Množství nalezených tablet přitom zcela jasně přesahuje počet 40 ks, resp. 120 ks a odpovídá žalovanou uváděnému množství asi 200 - 300 ks.

59. Je tedy evidentní, že žalovaná zjistila, a to způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, že žalobce jakožto odsouzený tyto přípravky přechovával v rozporu se stanovenými pravidly, neboť je neuchovával v originálních obalech (krabička od salátu, plastové dózy) a držel jich více než povolené množství (nikoliv 40, popř. 120 ks ale cca 200 - 300 ks). Ani žalovaný přitom ve svých vyjádřeních nerozporoval, že se jedná o jeho léky či případně jeho doplňky stravy. Také na doplňky stravy se, jak vyplývá z upozornění pro odsouzeného na držení léků a léčebných přípravků, s nímž byl žalobce prokazatelně seznámen, stanovená pravidla vztahují. Porušením těchto pravidel se tak i jen v případě nepovoleného držení doplňků stravy žalobce mohl dopustit porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody a jak již bylo uvedeno výše, žalobce si musel nebo alespoň mohl být vědom toho, že se držením takových předmětů může dopustit porušení tohoto ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
60. Podle názoru soudu tedy žalovaná v souladu s požadavky vyplývajícími z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu prokázala, že žalobce zaviněně porušil zákonem o výkonu trestu stanovenou povinnost vyplývající mu z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody a dopustil se tím kázeňského přestupku, který mu byl žalovanou vytýkán.
61. Tato žalobní námitka také není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Žalobce v podané žalobě namítal, že je prvostupňové rozhodnutí je nicotné, a proto měla být napadeným rozhodnutím prohlášena jeho nicotnost a že se jednání, které je mu napadeným rozhodnutím vytýkáno nedopustil. Soud uplatněné námitky neshledal důvodnými a ani neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.